



Као и у случају Ирака, дешава се оно што смо предвидели. Након пада “диктаторског” режима Моамера Гадафија побуњеници масакрирају, силују грађане који су подржавали Гадафија и бесомучно пљачкају Триполи.

“Потрага за Гадафијем је улице либијске престонице натопила крвљу. Лешеви су на све стране – жртве дивљања побуњеника и злосрећници који су се нашли на линији ватре.” [1]

Некада прекрасна и богата либијска престоница претворена је у рушевине које су заливане крвљу недужних и оних који су пали као жртве освете разуларених побуњеника који, чини се, никога нису штедели у свом “осветничком” походу на Триполи. Француски шеф дипломатије Ален Жипе, на сопствену срамоту и срамоту читавог Запада који упорно затвара очи над злочинима које сада чине побуњеници према припадницима и присталицама Гадафијевог режима изјавио је следеће: “Истина је да смо допустили да нас дуго трују они који су говорили да су ауторитативни режими најбоља одбрана од екстремизма”. Ко су то „они“, господине Жипе? Људи који имају чисту савест за разлику од Вас и који нису желели да гледају ово бесмислено крвопролиће на улицама Триполија. Можда бисте Ви господине Жипе радо прошетали улицама Триполија и лично се уверили у исправност Ваше тезе? То би био најбољи начин да се сви лидери западних земаља увере и увиде до чега је довела њихова резолуција у УН о забрани летења и у шта се она претворила.

Сви аналитичари се слажу да сада следи период стабилизације Либије који ће бити најтежи, јер разна племена која су чинила народ Либије сигурно неће тако мирно положити оружје и ставити се под заједнички команду “Прелазног савета” кога је, иначе, и наша Влада у својој слепој послушности признала као легитимне представнике Либије. Чињеница је да су и Русија и Кина признале тзв. Прелазно веће, али под некаквим условом да се обезбеди демократија. Зар је ово демократија, која је дошла на бомбама НАТО пакта и која се испољава на улицама Триполија и других градова Либије, питаћемо представнике Русије и Кине. Чињеница је да се злочини настављају и да освета побуњеника односи огроман број грађана Триполија. Али свега овога је Запад био и те како свестан. Дакле, имамо поново исти сценарио као и у Ираку и само је питање колико ће још “демократизација” Либије однети жртава.

Већ поменути Жипе изјавио је, позивајући се на пример Обале Слоноваче, да је став Запада заштитио обичне грађане. “Наш садашњи став, који се већ показао у Обали Слоноваче, јесте да се ставимо на страну народа и његових тежњи као и да бринемо о заштити цивилног становништва.” Ова изјава у себи носи невероватну количину лицемерја и цинизма Гебелсовог типа, јер је Запад директно одговоран за подстицање нереда у Либији и, тобоже, када се све заврши захваљујући њиховим бомбама, онда поново наступају исти душебрижници који наводно штите цивилно становништво земље која је дуго “трпела под диктатором”. Али, ми смо видели на који начин су они штитили то исто цивилно становништво и на који начин га још увек штите када се пред очима инструктора из земаља НАТО пакта и припадника специјалних јединица одвија масакр Гадафијевих присталица. Зар је то пут ка демократизацији земље? Тешко да можемо да донесемо такав закључак, јер све ово наликује средњем веку када је право јачег било и једино *право*. Француски министар је у интервјуу за лист “Паризијен” изјавио и следеће: “Када ме питају за трошкове операције, а министарство одбране говори о милион евра дневно, ја кажем да је реч о инвестицији за будућност”. [\[2\]](#)

Сви знају, укључујући и Русију и Кину, каква ће то будућност бити. Будућност испуњена страхом, будућност у којој царују банде а обични грађани Либије се плаше за голи живот и опстанак, као што је сада случај у Ираку. Будућност која нема никакве везе за народом Либије, већ је реч о будућности која ће у потпуности припасти пљачкашима природног и националног блага Либије и страним мултинационалним компанијама које су већ жедне либијске нафте. Иако је Гадафи своје нафтно благо ставио на располагање практично свима, то им није било довољно јер они хоће потпуну, безусловну и апсолутну контролу црног злата без обзира колика је цена у људским животима и материјалном разарању једне дивне земље. Земље коју је Гадафи од пустиње претворио у ораницу и из Сахаре довео воду у жедне градове Либије. Да ли је он био апсолутиста? Вероватно јесте, али срећа би била да свака земља има апсолутисту као што је Гадафи, који је дозволио и допустио да преко три милиона страних радника дође у његову земљу која је, да поновимо, била обећани рај за стране раднике. Међутим, сада ће Либија постати обећани рај за поменуте мултинационалне компаније које ће без сваке контроле експлоатисати природна богатства Либије. Одмрзнути либијски новац готово сигурно неће послужити за обнову Либије и умањење патње њених грађана, него за рефинансирање трошкова НАТО агресије. Да ли је Ален Жипе под тим подразумевао инвестицију у будућност и отимање либијских ресурса, јер су вође побуњеника већ изјавиле да ће у експлоатацији нафтног блага Либије приоритет имати Британија, Француска и Италија, земље које су биле носиоци бомбардовања.

На крају остаје нејасно зашто су Кина и Русија тако млако реаговале на једно дивљачко разарање једне земље и уништавање њеног интегритета. Да ли је и ту у питању био неки скривени интерес који стоји у позадини читаве приче? Морамо да повучемо

Пише: Горан Вујевић
субота, 27 август 2011 15:24

паралелу са Сиријом, јер је сада најбољи тренутак за тако нешто. Наиме, упркос томе да са Запада стижу апели о престанку убијања “ненаоружаних демонстраната”, како су у почетку - сећамо се - називали и побуњенике у Либији, Русија је заузела оштар став када је у питању увођење санкција Сирији чији је председник дозволио и увео вишестраначки систем, на шта се наводни демонстранти не базирају. Морамо да поменемо да је и Гадафи био спреман да преговара са побуњеницима и да је чак нудио изборе под условом да престану да падају бомбе оних који су штитили „ненаоружане“ демонстранте, који су устали против његове наводне тираније.

Даља судбина Гадафија је сасвим неизвесна и нико се не усуђује да је прогнозира, али једно је сигурно, поучен искуством Гадафи неће желети да падне жив у руке побуњеницима или њиховим НАТО помагачима, јер би то значило само једно: преки суд за њега и преостале чланове његове породице пошто је сигурно да му неће бити обезбеђено фер и непристрасно суђење. Данијел Ортега је Гадафију понудио азил. Видећемо како ће се ситуација одвијати у наредним данима који ништа добро неће донети обичном народу Либије.

[1] <http://www.nspm.rs/hronika/britanski-avioni-bombardovali-gadafijev-bunker-u-sirtu.html>

[2] <http://www.nspm.rs/hronika/alen-zipe-intervencija-u-libiji-je-investicija-za-buducnost.html>